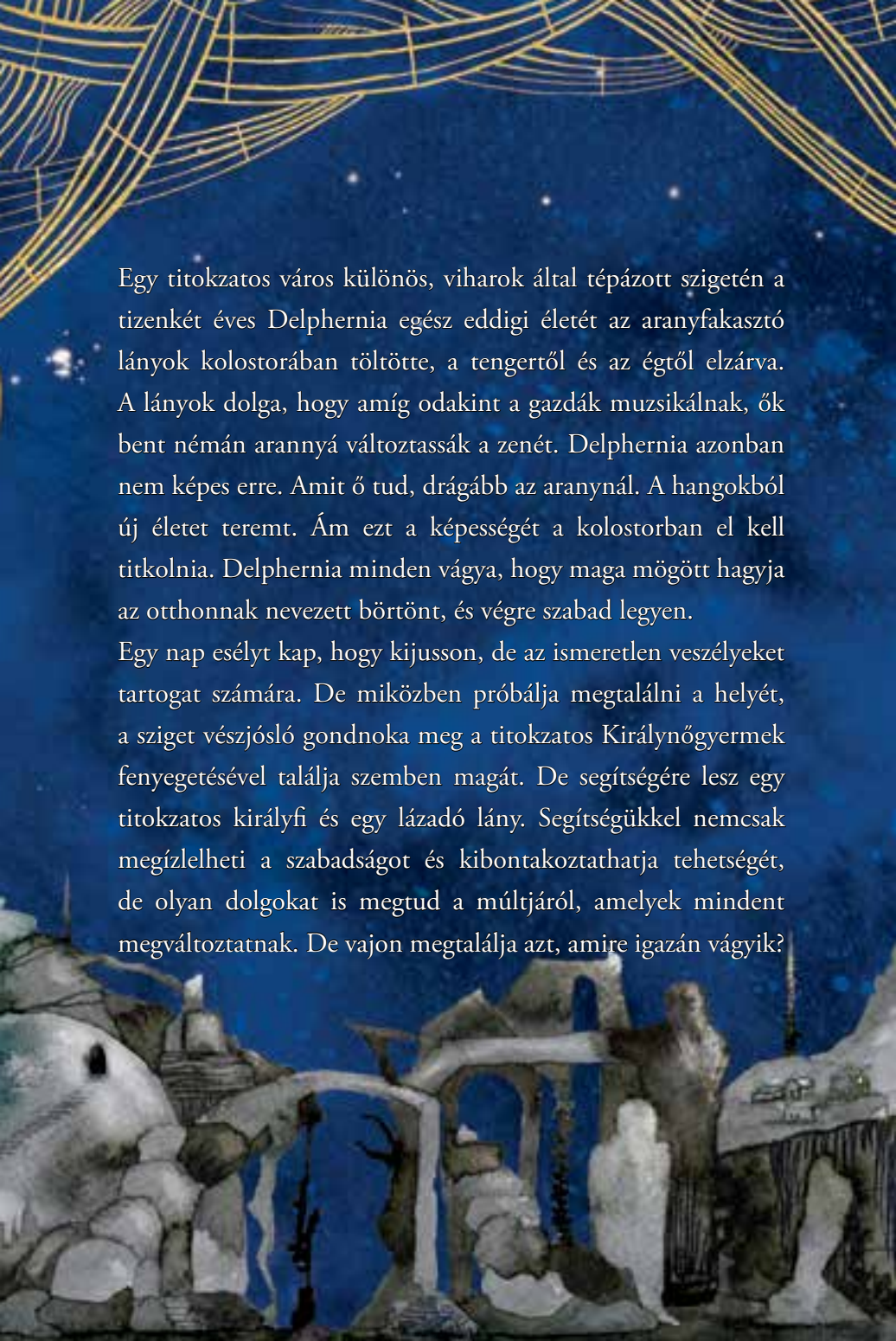


Arany-
fahaszterek

Hayley Chewins



Egy titokzatos város különös, viharok által tépázott szigetén a tizenkét éves Delphernia egész eddigi életét az aranyfakasztó lányok kolostorában töltötte, a tengertől és az égtől elzárva. A lányok dolga, hogy amíg odakint a gazdák muzsikálnak, ők bent némán arannyá változtassák a zenét. Delphernia azonban nem képes erre. Amit ő tud, drágább az aragnál. A hangokból új életet teremti. Ám ezt a képességét a kolostorban el kell titkolnia. Delphernia minden vágya, hogy maga mögött hagyja az otthonnak nevezett börtönt, és végre szabad legyen.

Egy nap esélyt kap, hogy kijusson, de az ismeretlen veszélyeket tartogat számára. De miközben próbálja megtalálni a helyét, a sziget vészjósló gondnoka meg a titokzatos Királynőgyermek fenyegetésével találja szemben magát. De segítségére lesz egy titokzatos királyfi és egy lázadó lány. Segítségükkel nemcsak megízlelheti a szabadságot és kibontakoztathatja tehetségét, de olyan dolgokat is megtud a múltjáról, amelyek mindent megváltoztatnak. De vajon megtalálja azt, amire igazán vágyik?

Hayley Chewins

Arany-
lakosztók

— részlet —



Első fejezet

Kilences Anya azt mondja, a fal teszi – az tölti be muzsikával és arannyal a csillogtatótermet. Én azonban tudom, hogy nem a fal, hanem valaki a túloldalán.

Tudom, hogy egy fiú az.

Egy fiú, aki lepedők helyett melódiapólyák között született, azokba bugyolálták. Egy fiú, akinek fejét csengettyűk koszorúzzák, hullámverés és fröcskölés kórusa mögötte a tenger, ajkához kőfurulyát emel. Dalokba lehel életet.

Kilences Anya azt mondja, nem tudom megkülönböztetni a rebbenőpille szárnyát a lehulló tollpihétől, de egyvalamit tudok: a zenéhez torok kell. Tüdő és nyál és mersz és vér.

Ne mondd ki, Delphernia! Ne mondd ki!

Leguggolok, a nyirkos kőhöz tapasztom a fületem. Semmi, csak a csönd, amit egyedül a falak képesek teremteni. Síri csönd: az a hang, amire a föld alatt számítunk, nem pedig felette. Még a tenger is elcsitul, mintha valakinek a vezeklésére várna.

Tudom, nem a fal fűz dallamokat a levegőbe, rikoltó madarak módjára – tudom, tudom, tudom. Mert amikor átnyomakodok az élettelen fal szigorúan őrzött csendjén,

léptek hallatszanak, behajlítgatott ujjak ropogása. Egy nyelv csettint, valaki a torkát köszörüli. Tudom, hogy ő az ott – tudom. A tenger zubog, morajlik, a csillagfényes résekből kifröcskölt sós víz csöpög.

Összerezzenek, hátraugrok.

Egész életemben arra tanítottak, hogy a tenger úgy veszi körül a kolostor kupoláját, ahogy az éjszakai égbolt a rajta függő holdat.

És hogy elnyeli a magamfajta lányokat.

Ne mondd ki!

A csillogtatóterem ajtaja kinyílik, mintha köhögnek, és a Más lányok csoszognak be. Mezítláb, üggyelbajjal csúszkálnak a zuzmófoltos aljzaton. Felsorakoznak, kerülöm előrszegezett tekintetüket, amíg áthaladok köztük, hogy beálljak a legesleghátsó sorba.

Kilences Anya lépteinek kopogása megrezgeti a cipőm sarkát. A Más lányok a mellükre szorítják a fejüket. Viszszanyelem a titkaimat, de úgy háborognak a gyomromban, mint a romlott leves; felkúsznak a torkomba, hogy kitörjenek.

Megjött – iszapban festett selymekbe burkolózva, ruhája ujjához Első Anya iránti tisztelgésül klastromszárnyastollakat varrtak. Szent szavakkal hivalkodik, egy csitítóköszilánkot csapkod a falhoz, mígnem az sziszegő hangot ad, és felizzik.

Azután megidézi a zenét – a fiútól, a kinti fiútól, mert ott van, tudom, hogy ott van –, egyetlen jéghidegen kiejtett szóval idézi meg:

– Lélegezz!

A kolostoron túl Blightváros csengettyűi csilingelnek.

És a fal mögötti fiú játszani kezd.

A Máslánysok felemelik a fejüket. Azután Kilences Anya a nevemen szólít, és tudom, hogy itt az idő. Ideje kudarcot vallanom a zene arannyá dagasztásával.

A csillogtatással, ahogy Kilences Anya hívja, mert ő ilyen agyafúrta használja a szavakat: előszeretettel csúricsavarja őket, hosszasan forgatja, végül már csakis más jelentenek, sosem azt, amit eredetileg.

Olyan szorosan a falhoz állok, hogy az ajkam szinté hozzáér. Kilences Anya csiszolt aranytükröt tart elé, és megjelenik benne az arcom: sötét szempár, barna bőr. Hátrafésült hajam kontyba csavarva, fekete fürtjeim a hajtűk ellen lázadoznak. Véraláfutás a szemem alatt – olyan, mintha csak egy klastromszárnyas vetné oda az árnyékát, és elképzelem, ahogy sötét koronaként kering a fejem körül.

Elmormolom az imát, amit attól fogva hajtogatunk, hogy megtanultunk beszélni:

– Hadd felejtsem el, hogy van szemem! Hadd felejtsem el, hogy én egy én vagyok!

– Folytasd! – utasít Kilences Anya, és leereszti a tükröt.

Tudom, mit várnak tőlem, nem mintha valaha is ténylegesen megtettem volna, hanem azért, mert sokszor látam a Máslánysoktól – az osztálytársaimtól.

Talán mert énekes torkú vagyok – *Ne mondd ki, Delphernia, soha ne mondd ki!* –, vagy talán a törött csontjaim miatt, de nem tudok úgy csillogtatni, ahogy ők.

Amikor a Máslánysok csillogtatnak, kinyújtott tenyérrel fordulnak a fal felé, a zene a csontjaikból áramlik.

A zenei hangok tükörfényesre polírozott füzerei felvillannak a hátukon, és a lányok szembefordulnak a fénypázmákkal, zenét húznak a levegőből, hagyják, hogy vastagon álljon a kezükön. Azután minden egyes darabot addig gyúrnak, amíg egyenetlen aranytömbbé nem változik. Kilences Anya ezt követően összecsapja a kezét – inkább figyelmeztetésül, semmint elismerést jelző tapsként –, és újabb imát mondunk Első Anyának:

– Köszönjük adományodat, a képességet, ami által tudjuk, hol a helyünk!

Most azonban elmarad a taps. Nekem nem jut. Mert az én kezem mindig üres. Márpedig az üres kezeket, miként Kilences Anya kedvtelve mondogatja, meg kell tölteni.

Csapások suhogásával.

Vérrel.

Az üres kéz üres hashoz vezet – ezt is szívesen ismételteti. És igaz is. Mert ha nem csinálnánk aranyat, Blightváros gondnoka nem dobna le a csapóajtón tengeri virágot meg horogra akasztott angolnát.

Akkor éheznénk.

A kolostorban nem terem más, csak tüdőzuzmó, mert a félig elszáradt nyelvgyümölcsfák már nem is virágznak. A sötétséget nem ehetjük meg, a követ nem tudjuk megrágni. Elhagynia pedig csak annak szabad a kolostort, aki a megfelelő évben született. Akit csengettyűkkel koszorúzott fiú kísér ki, hogy aranyat csináltasson vele a saját zsebei számára.

Megmutatom a falnak a sebhelyeket a tenyeremen.

Az a helyzet, hogy mindig olyan buzgón hallgatom a zenét, hogy nem tud átáramlani rajtam. Amikor olyan pici voltam, mint egy tojás, azt hittem, ha elég erősen próbálkozom, én is lehetek ugyanolyan, mint a Mászlányok. De hiába próbáltam, a gerincemből ujjak sarjadtak. A térdem ökölbe szorított kézzé vált, a bokám egy-egy csomóvá. Minden porcikám megragadott minden hantot, ami a kőfurulyából csendült fel, lecsapott minden tisztán csengő szóra.

A csontjaim most ráhangolódtak a muzsikára. Rám tapadt, sűrűn áramlik a belsőmben, mint Kilences Anya raguja. Bárcsak a fal párafüggöny lenne, hogy átlessek rajta, és megláthassam a fiút, ahogy a kőfurulyát az ajkához emeli, mert tudom, hogy ott van, tudom hát. De a követ nem változtathatom vízpárává, úgyhogy fülelek. Magamba gyűjtöm a zenét. Magamba foglalom, bezárulok, mint egy régi komód kulcsos fiókja. A zenész tétovázik, elbizonytalanodik, hogy folytassa-e. Érzékeli, hogy nem csillogtatok. Hogy valami nem stimmel. *Én* nem stimmelek.

Szeretném gúnyosan elhúzni a számat, megkérdezni Kilences Anyát, vajon a szikla tétovázott-e valaha is, de mielőtt megtehetném, szoknyája redői közül göcsörtös vesszőt húz elő, és a kezemre vág vele. Ujjperceimen vörös csík jelenik meg, kidomborodik alatta a bőröm.

Elnémul a zene, és egy igazság telepszik a hasamba, mint szárnyát összecsucó madár a fészekbe. Soha nem fogom meglátni az eget a maga teljességében. Az ég soha nem kíván letekinteni rám.

– Azonnal a suttogóterembe! – parancsolja Kilences Anya, és tudom, hogy a többi dalt már nem fogom hallani.

A Máslányok dalait, amelyek arannyá válnak.

A dalokat, amelyeket soha egyetlen blightvárosi lánynak sem szabad énekelnie.

A mellkasomba szorítom azt a kevés zenét, amit hallottam. Szeretném eltenni későbbre – az odvas fában töltendő időmre. Csattog a kövön a lábam, de vigyázok, nehogy ütemesen lépkedjek.

Csontjaimba zárhatok dalokat, hogy megőrizzem őket, de ez nem jelenti azt, hogy az enyéme.

Aranyfakasztó vagyok, így tudom: a zene a gazdáké.



Második fejezet

A suttogóterembe menet nem nézek az odvas fára. Érzem fejletlen ágainak dohos szagát, de nem nézek oda. Mert ha akár egyetlenegy levelet megpillantok, mindjárt oda-rohanok, belebújok. Megtöltöm az énekemmel.

Az éneklés pedig olyasmi, amit csak lefekvés után művelhetek, amikor magam lehetek a szárnyasokkal. A klastromszárnyasokkal. Az enyémmel.

Olyankor nincs veszély. Kilences Anya úgy szuszog, mint aki álmodik, és az arcára barázdák gyűrődnek a párnán, de tudom, hogy nem fog felébredni. Minden este szúrós szagú cseppeket pötytyent a nyelvére, és még egy kögörcgető vihar sem ébresztheti fel. Még egy szem-héjára fújó lány sem.

Ne mondd ki!

Leballagok a Fogas sétányon, a macskaköves gyalog-úton, amit egyik oldalon a fák szegélyeznek, a másikon a termeink. Étkezőtermek, alvótermek, tisztálkodótermek mellett haladok el, a csillogtatótermet már messze ma-gam mögött hagytam. Evésre vagy alvásra azonban most gondolni sem tudok. Még forró fürdőre sem. A kezem most már tompábban sajog, és elfeledtem minden vesz-szős meg véraláfutásos gondolatot – másfajta fájdalom jut eszembe.

Olyan fájdalom, amit zúzódások nem idézhetnek elő.

A suttogóterem ajtaja éppolyan súlyos, mint az, amelyik a zenét zárja a csillogtatóterembe. A levegő is ugyanolyan hideg. De míg a komornál is komorabb csillogtatóteremben minden csupa kő, a suttogóteremben arcok sorakoznak, mozdulatlan seregként vésték őket a falakba, és úgy helyezték el a csitítókőből készült lámpásokat, hogy megvilágítsák a szemüket.

Nagyon szép a suttogóterem, nagyon szép és nagyon ijesztő. Mert nem akármilyen arcok azok, amik a falakat díszítik. Az Anyák arcai.

És a tekintetük pontosan tudja, milyen rémesen leszerpeltem.

Ott van Első Anya, kinyújtott tenyerén egy klastromszárnyas ül. Azért parancsoltak ide, hogy a bocsánatáért könyörögjek. És a klastromszárnyasáért is.

Nem zavar a gondolat, hogy madarakhoz fohászkodjak. Minden este énekelek nekik, hangom rezdülései minden titkomat elárulják nekik. De még Első Anya is tudja – legyen bármennyire halott –, hogy előbb adnám oda neki a fél fületem, mint egy szívem mélyéből előásott hálaéneket.

Mégis hátrahajtom a fejemet, és a szám elé kapom a kezem, amikor meglátom aranyporos homlokát. Ő volt Blightvárosban az első aranyfakasztó. A legjobb. A legcsöndesebb. Azt mondják, nem is járt, hanem lebegett, nesztelen lába tisztelgett a csöndnek, amit a lányok kötelesek a földünkön hagyni.

Kilences Anya cipősarka nem hagy semmi efféle csöndet, de ha megkérdezném, azt felelné, a szabályok rám

vonatkoznak, nem pedig az Anyákra. Azt felelné, itt ő a szabály – az én dolgom pedig az engedelmeskedés.

Igaza lenne.

Letérdelek. Számolom a lélegzetvételeimet.

– Elfelejtettem – suttogom. – Elfelejtettem, hogy hagyjam átáramolni a zenét. Nagyon s. . .

Nem bírom kimondani.

Csak azt akartam – mindig csak azt akartam –, hogy valami szépet megtarthassak magamnak. Ezért nem kéne vezeklésre kötelezni. Pláne hogy kolostorban élek, egy csitítókö kupola alatt, ami kirekeszt mindent – az égvilágon mindent –, az eget és a tengert is beleértve.

Az Anyák vésett szeme felszakítja a védvonalaimat, hogy kitáruljak, mint egy felhasított nyelvgyümölcs. Tiszteletből elvileg le kellene sütnöm a szememet, mégis felnézek. Első Anya szemébe nézek.

Be akarom bizonyítani, hogy nem árthat nekem. Hogy még ha ő volt is a legjobb aranyfakasztó Blightvárosban, akkor is vége. Vége, meghalt – mint az utána következő hét Anya. Ami azt jelenti, hogy legalább egyetlenegy dolgotban túlteszek rajta: élek.

Fürkésző tekintettel néz rám.

És ekkor újabb szabályt szegek meg. Felállok, a portréjához lépek, olyan közel állok hozzá, hogy meg tudnám nyalni.

Majdhogynem azt várom, hogy rám szakad a plafon. Vagy hogy Első Anya pofon vág, újabbal gyarapítja a művészies zúzódásokat, amiket Kilences Anya hagyott rajtam. A falak azonban rendületlenül állnak. Minden mozdulatlan.

Végighúszom az ujjamat a klastromszárnyas figuráján.

Történelemből azt tanultuk, hogy Első Anya blight-városi csitítókőből faragta a klastromszárnyasokat – szobrászkéssel és különös gonddal, ahogyan mindennel bánni kell, ami csitítókő. Tudom, hogy a klastromszárnyasaim – azok, akiknek esténként énekelni szoktam – valójában pettyes-foltos héjú tojásokból kelnek ki, úgy jönnek a világra, de szeretem igazságnak hinni a mesét. Szeretem azt hinni, hogy ebből a hideg kőből valami repülni képes dolog születhet – olyan tündöklő és büszke, mint egy kiterjesztett szárnyú madár.

Sietős léptek visszhangzanak a macskaköveken, egyre hangosabbak, és az ujjaim hegye a klastromszárnyas hegyes csőrének ütközik. Visszafutok a helyiség közepére. Újra letérdelek. Lehajtom lüktető fejemet.

Nyílik az ajtó.

Kilences Anya akadozva, zihálva lélegzik, miközben körbejár.

– Tudod, miért nem nézek soha a szemedbe, Delpheria?

A padlóra meredek.

– Nem nézünk olyasmire, ami láthatatlan – felelem.
– Nem nézünk olyasmire, ami nem látnivaló.

– És veled mi a helyzet? – ütögeti a tenyerét a veszővel.

A bőröm zsák, és izgek-mozgok benne.

– Az aranyfakasztókat nem látják, hanem ők látnak.
Az aranyfakasztókat nem hallják, hanem ők hallanak.

– Helyes – mondja. – Már kezdtem azt hinni, hogy mindent elfelejtettél, amit valaha is tanítottam neked.

Felém nyújtja sápadt, hibátlan bőrrű kezét. Ő jó arany-fakasztó volt. Nincsenek törött csontjai. Nincs szüksége arra, hogy suttogásokkal és csapásokkal és vezekléssel újból összerakják.

Az ujjaiiba kapaszkodok, talpra állok.

Körém teríti köntöse selymét. A tollak remegnek a ruháján. Legszívesebben mindet letépném róla. Nem érdemlí meg őket. Gyűlöli a klastromszárnyasokat. Mindent gyűlöl, ami énekel.

– Mondtam már neked, Delphernia: te határoztad el, kicsoda vagy, nem hagytad, hogy én döntsem el helyetted. Ezért nem tudsz csillogtatni.

Áthelyezi a súlypontját, fél kézzel a vállamat szorongatja. Cikázó tekintete – egyetlen másodpercre megpihen rajtam.

– Igenis, Kilences Anya – felelem.

– És mi az az egyetlen dolog, amire mindig emlékezned kell?

Várok, ameddig csak bírok, mielőtt kiejtem a szavakat. Mert bár tudom, hogy igazak, a testem nem akarja kimondani őket. Sajog az állkapcsom.

– Az énekes torkú lányokat elnyeli a tenger.

– Elnyeli a tenger – ismétli Kilences Anya.

– Elnyeli a tenger – rebegem.

Kilences Anya mindig büntet engem, de ez a hét minden eddigénél rosszabb. Gondolom, azért, mert közeledik a csengettyűk ünnepe, hamarosan itt lesz a gondnok, és figyel majd bennünket. Figyeli őt. Én pedig szégyenfolt vagyok, kitörölhetetlen. Blightváros történetében az

egyetlen olyan aranyfakasztó, aki nem képes dallamokból aranyat csinálni.

– Tudod, hogy csak a javadat akarom – mondja.

Bólintok, pedig nem tudom, nem, nem és nem. Nem akarhatjuk a javát annak, akit bántunk.

– Ez az igazság – állítja. – Így járnak az énekes torkú lányok. A tenger sokszor jóllakik velük.

Állával az ajtó felé int, és elindulok.

Szorosan a nyomomban halad. Azután lehajol hozzám, az ajka a fülemet súrolja.

– Tartsd ezt észben, akkor a tüdődnél nem kell megízlelnie a sót!



Harmadik fejezet

Éjfél múlt, mire kimászhatok az ágyneműm alól, és kitarhatom a karomat a dohos szagú sötétségnek. Mezítláb. Mezítelen szívvel.

Ahogy lábujjhegyen átosonok a Fogas sétányon, úgy érzem, Kilences Anya követ, noha tudom, hogy vastag takarók alá fészkelte be magát a hálósobájában. Hallom, hogy a cipősarka kopog a köveken, vesszője vonalat karcol a földön. Behúzott nyakkal fordulok hátra, de senki sincs ott. Hát persze, hogy senki sincs ott.

A távolság hátralévő részét futva teszem meg a sétányon át. A hideg jégmarkában facsargatja a csontjaimat, de arra gondolok, hogy megéri a fájdalom, mert amikor a fákhoz érek, puha tüdőzuzmóra fogok lépni. Itt is vagyok: megérint a nyirkosság, az ágak göcsörtös kísértetei szorosan körbevesznek. A kolostor összes fáját imádom, de az odvas a kedvencem.

A klastromszárnyasok sóhajtoznak a félig elszáradt lombok között, rám várnak, hogy énekeljek nekik.

Lehúzok egy fityegő csíkot az odvas fa kérgéről, és a nyelvemhez szorítom. Olyan ízű, mint az eső, ami évente egyszer a csapóajtón szokott becsorogni, amikor Kilences Anya kinyitja, hogy megkapjuk élelmünket a gondnoktól és vizünket a felhőktől, és amikor a klastromszárnyaso-

kat aranyból hajlítgatott kalitkába zárják, nehogy elszök-
hessenek. Bizonyára ilyen ízű az is, ha egyszerre láthatjuk
az egész eget. Ilyen ízű, ha szárnyunk van.

Megmarkolom az egyik lehajló ágat, és felhúszom
magam az odvas fa belsejébe, lecsúszonek, le, egészen le.
Ujjperceim bizseregnek, ahogy belesimulok a sötétségbe.
A sötétség elrejt engem. A sötétben énekelhetek. A sötét-
ben ugyanannyira vagyok klastromszárnyas, mint lány.

Behunyom a szemem. És már nincs a tudatomban más,
csak a tenger zaja, a réseken át sziszegő szél és a klastrom-
szárnyasok tollainak susogása. A hangom egybeforrasztja
a melódiáikat. Átengedem a mellkasomból a zenét – az
órákkal ezelőtt oda elrakott zenét – a torkomba. Nagyra
nyitom a számat.

Az éjszaka sötétje megtelik a hangommal.

A tenger hullámai egyre csapkodnak. Hallom, hogy
a klastromszárnyasok kopogtatnak a csőrükkel, megreb-
bentik a tollaikat, kapirgálnak a karmaikkal. Kiemelked-
nek a fészkükből, a környező ágakon széttárják a szár-
nyukat, és a levegőbe siklanak.

Azután egy élénken verdeső szárny súrlódik véralá-
futásos arcomhoz, és ahogy kinyitom a szemem, a fejem
felett csigavonalként tekeredő, éles fény hasít belé. Hu-
nyorgok, mert eddig sűrű sötétséghez szoktam, de sike-
rül kivennem egy klastromszárnyast, egyre magasabban
csapkod a szárnyával, távolodik az odvas fa törzsétől. Egy
pillanatra azt hiszem, Kilences Anya jön a csitítókö lám-
pásával, hogy megperzselje a bőrömet.

Azután ráéjszmélek, hogy magam teremtettem a fény-
pátszmákat. Úgy, ahogyan a csillogtatóteremben a Máslá-

nyok tették – de a saját énekemmel. A fénycsíkok lassan mozognak, mint a fák kérge alól kibuggyanó háncsnedv, egymásba fonódnak és szétválnak, összehurkolódnak és kibomlanak. Felnyújtom a karomat, ujjam hegyével megérintem az egyiket, erre az leereszkedik, és a tenyeremre telepszik, összekucorodva, mint egy alvó.

Én csináltam.

Átpréseltem a testemen a saját hangomat.

A klastromszárnyasok biztosan azt akarták, hogy tudjam. Biztosan azt akarták, hogy kinyíljon a szemem. Hogy meglássam. Ezt lássam.

Ujjaimban tűszúrásszerű zsibbadás lüktet, a hátoldalukon úgy viszket és csíp a vesszőcsapás helye, mintha a bőröm a maga külön nyelvén beszélne, de végül sikerül arannyá gyúrnom a fénypászmát. Legalábbis azt hiszem, hogy arany. De ahogy a markomban tartom, akár egy meleg tojást, valami megrezzen a kezemben, mint egy szívdobbanás.

Pa-pamm!

Bizonyára egy rebbenőpille csiklandozza a szárnyával a bőrömet.

Azután újra – ezúttal három ikerdobbanás.

Pa-pamm, pa-pamm, pa-pamm!

Ez nem rebbenőpille.

Kinyitom a kezem, és tessék, egészen összekuporodva ül benne egy aprócska aranymadár.

Fellibben a tenyeremről, hogy tovasodródjon a légáramlatokkal, mint aki repülésre teremtett. Mint akit repülésre teremtettem.

Mert pontosan ezt tettem.

Ahelyett, hogy holt aranyrudat gyártottam volna – ajtókilincsnek, fülbevalónak, kanálnak alkalmas aranyat –, dobogó szívű madarat énekeltem.

Csillogtatni nem tudok, de valami éltöt létrehozni igen. A kis élőlény most a fejem fölött bukik alá.

– Szia, kismadár! – köszöntöm. – Honnan jöttél? – Kinyújtom az ujjamat, és a madár leszáll rá, oldalra billenti a fejét. – Ne félj! – súgom neki. – Majd én vigyázok rád.

Már épp újra a markomba venném, amikor egyenesen átrepül a fénypászmák között, amiket még nem gyúrtam meg, ki az odvas fából.

– Várj! – kiáltom, körmeimmal a fatörzs belsejébe kapaszkodva kihúszom magam az odúból.

Valami nedvesre huppanok, megcsúszok és elesek, sérült kezem a mellkasom és a talaj közé szorul. Olyan fájdalom nyilall belé, mintha gallyak reccsennének a bőröm alatt. Talpra vergődök.

Az aranymadár ereszkedő pályán repül a kolostor kerítésfala mentén, fénypántlikákat fon a kőhöz.

– Ne menj el! – szólok utána. – Ne...

Amikor elérem a madarat, a szárnya a falat súrolja, mintha menekülni akarna. Kinyújtom a kezemet, de siet valahová, mintha hangot vagy szagot követne. Egy pillanatilag hallom is. Kőfurulya. A történetekben sohasem hallottam olyasmit, hogy ilyen késő este gazda járna odakint.

A falhoz szorítom az arcomat, és várok. És várok. És várok. Várom, hogy a hang újra megszólaljon. Megfeledkezem a madárról, aki elsuhan a fejem felett. A zúzóadásokról is megfeledkezem – mindegyikről, amit valaha is szereztem.

Amikor a gazda ismét játszani kezd, dallamok gyűlnek a nyelvem hegyére. Nem tudom megállítani őket – hangról hangra leválnak, és énekelek. Ezúttal nyitva tartom a szememet, várom, hogy a fénypászmák egyenesen átfussanak rajtam. Pillanatok alatt kialakulnak a hátamnál, szoknyaként hullámszerűen körülöttem. Egyet a kezembe veszek, és meggyúrom. Tessék, megint: *pa-pamm, pa-pamm!* Újabb madár rebben ki az ujjaim közül. Úgy érzem magam, mintha a csontjaim belsejében gerjedne fény.

Egyik fénypászma a másik után fonódik a tenyeremben. A hangom felgyűjtja az éjszakát, egyre több aranymadár szárnya kel reszketve életre, míg nem az ujjaimon, a szemhéjamon, a fülcimpámon verdesnek, finom tollaikból holdfényt ráznak ki. Végül teljesen körülfognak.

Azután szétszóródnak, majd ismét összegyűlnek, hal-kan csiripelő felhőben repülnek el tőlem. Kinyomulnak a kolostor külső falának résein.

– De hát hogyhogy? – hökkenek meg.

Felénk tántorgok, utánuk nyúlok, a madarak után, akiket életre énekeltem, de az utolsó is elmenekül, mielőtt odajutnék hozzá.

A klastromszárnyasok a fejem feletti ágak között kavarnak, ugyanakkor meg-megrándulnak, mintha egyidejűleg röpködnének és aludnának, felborzolja a tollaikat, és csattogtatják a csőrüket, kárálnak az égre, amit soha nem fognak megrohamozni.

A kerítés hézagához szorítom a szememet, a kövekre pislogok. Aranyszárnyak szállnak a tenger felett. Elszállnak tőlem.

És ekkor elnémul a kőfurulya.

Hallom, hogy valaki nyel. Egyszeriben mintha tükörbe néznék, nem pedig falon át, nem a tengerre, nem azoknak a madaraknak a szárnyaira, akiket megalkottam és elveszítettem.

A kerítés túloldalán ugyanis egy barna bőrű arcot látok. A szeme tágra nyílik, úgy tekint a világra, mintha fájna látnia, fájna bármit is látnia. Olyan sötét, hogy annál sötétebb már nincs is.

Az én szememhez hasonlít, de csakis a kőfurulyás szeme lehet. A fiúé, aki a kőkerítés túloldalán muzsikál, akinek a tenger nyaldossa a hátát, ahogy mindig is képzeltem. Egy gazdáé.

Nyitva marad a szemem, a falrésbe meredek, mialatt a fiú felém pislog. *Pa-pamm!* Ez most a saját szívem. *Pa-pamm, pa-pamm, pa-pamm!*

És a dobogás visszahúz abba a világba, amit ismerek. Ellököm magam a kőkerítéstől.

Megfordulok és elfutok, talajon és tüdőzuzmón taposok, lehajolok az alsó faágak alatt, mígnem ismét a Fogas sétányon állok. A lélegzetvételem úgy felgyorsult, mintha egy bennem kavargó viharhoz igazodna.

A nyelvem egy falat keserű hal a számban.

Megint rohanok, vissza az alvóterembe. A sószagú paplan alá bújok, dédelgetem fájos tagjaimat – feldagadt arcomat, égő szívemet –, és a fekete föld meg a tüdőzuzmó-maradványok rászáradnak a lábujjaimra, mire végül elalszom. Levágott ujjakról, figyelő szemű falakról és szomorú, röpképtelen madarokról szóló álmok rántanak magukba.



Negyedik fejezet

Általában nem szeretem a történelmet, de a mai óra mint-ha szárnyalna. Ma ugyanis a Tengerdalnokról tanulunk – figyelmeztetésül és csakis figyelmeztetésül.

Kilences Anya többek között azt mesélte nekem a Tengerdalnokról, hogy az odvas fa pusztulása egyedül annak a nőszemélynek a hibája. Ő gyújtotta fel a kolostort annyi idős korában, amennyi most én vagyok. (Nem lehetett nagyon nehéz, mivel az egész létesítmény csitítókőből épült, ami lángra lobban, ha megfelelő szögben csapnak rá.)

Kilences Anya azt kívánja, hogy gyűlöljem a Tengerdalnokat meg az énekét, meg azt, hogy a hullámokba ment miatta. Kilences Anya nevelte őt, és azt mondja, mindig csak a baj volt vele. Mindig csak a baj. Én azonban nem tudok bajkeverőként gondolni a Tengerdalnokra. Az ő tüze teremtett helyet az éneklésemhez.

És az az igazság, hogy tüzekről szoktam álmodni.

A kolostor leégéséről.

Ne mondd ki!

Ne mondd ki!

Ne mondd ki!

Kilences Anya tekintete ütéssel ér fel.

– Én ismertem őt a legjobban – mondja.

Ezt úgy érti, hogy éppolyan buzgón tartotta számon a Tengerdálnok hibáit, mint az anyémekeket. Részben ez az oka, hogy szeretem a Tengerdálnokot, habár meghalt, végleg elment, akár Első Anya. Ő bizonyára tudta, milyen érzés Kilences Anya szavait hallani, és állandóan viselni őket, mint valami vízesen ránk tapadó ruhát.

Kilences Anya utasít bennünket, hogy szóródjunk szét a Fogas sétányon, és nézzünk fel. Mindig láthatjuk a Tengerdálnokot – csecsemőkorunktól kezdve látjuk, a kolostor magas, sima kupolájába vésve, a csapóajtóval a szíven. Hullámok csapkodnak körülötte. Ruhaként viseli a tengert. Aranyvonások hangsúlyozzák arcát és homlokát, fénypontok villódnak át a feje körüli kövek parányi lyukain, így maga a nap koronázza meg. Álmaimban altatódalt dúdol nem fájó arcomba. *Ne hallgass!* – mondja. *Énekelj!*

Kilences Anya saját kezűleg véste oda, mert arra akar emlékeztetni vele bennünket, hogy az énekes torkú lányokat elnyeli a tenger.

Nem számít. A szívem mást tud kiolvasni a képből.

A fejemet rázom, próbálom megszabadítani az elmémet a gondolatoktól – az odvas fában éneklésről, holdfény simogatta hullámok felett elhúzó szikramadarakról szóló gondolatoktól. A fal túloldalán látott szemről szóló gondolatoktól, és a fiúról, akié a szem. A gazdáról, aki hallott engem.

– A Tengerdálnokról három dolgot fogok elmondani nektek – kezdi Kilences Anya.

A nyelve beleakad a szótagokba. Megköszörüli a torkát, és olyan hangot hallat, mintha port takarítana ki a mellkasából.

Tizenkét év alatt három dolgot. Kilences Anya fukarkodik a titkaival.

– Az első az, hogy jó családba született, a rokonságát nem hibáztathatjuk.

Lehajtja a fejét, ujjait az ajkához illeszti – áldást kér a Tengerdálnok rokonaira –, és a Más lányok is így tesznek. Az arcukat fürkészem, egyik lefelé fordított arcot a másik után.

Világéletemben ismertem őket – amióta tüdőzuzmóval bélelt bölcsőben idehoztak bennünket –, de még soha egyikükkel sem beszélgettem néhány percnél hosszabban. Ha egyáltalán beszélgetünk, olyan dolgokat jelentünk ki, amiket már amúgy is tudunk. Nincsenek saját gondolataink. A Más lányoknak nincsenek. Megtanultam inkább fákkal – meg madarakkal – beszélgetni.

– A második a következő – folytatja Kilences Anya. – A Tengerdálnok a Kilencedik Királynál volt aranyfakasztó, mielőtt a felesége és királynéja lett. Királynéként szépen uralkodott, ám tizenkét évvel ezelőtt cselt szőtt, hogy elénekeljen egy dalt a Bánatcsarnokban. Egy saját dalt. A blightvárosi gazdák jelenlétében megszentégtelenítette a Minden Csöndek Kertjét, és a tenger még azon az éjszakán megbüntette. Vihar támadt – a sziget történelmében a legfélelmetesebb –, és elragadta az ágyából. Azóta is úgy helyezik el a palota ágyait, hogy az alvó mindig a tenger felé nézzen. Még álmában is figyelnie kell.

Fanyar csücsörítésre kényszerítem az ajkamat, hogy ne mosolyogjak tovább. Könnybe lábad a szemem, csöng a fülem. A gyújtogató a Kilencedik Király saját otthonában énekelt. Ennek természetesen nem lenne szabad elbű-

völnie. Fel kellene háborítania. Vagy legalábbis hidegen hagynia, ahogy a Máslányokat.

– És végül a harmadik – szólal meg Kilences Anya.

Nem szeretném, hogy elmondja a harmadikat. Még nem. Várnék vele. Nem akarom, hogy túl legyünk rajta. Elképzelem, hogy a szavakat madárszárnyak juttatják el hozzám – nem aranymadáré. *Ne gondolj rá, Delphernia! Ne mondd ki!*

Kilences Anya ügyel rá, hogy megfontoltan, lassan formálja a szavait. Mögöttük azonban a gyűlölet morgását hallom.

– Tudja meg hát mindenki, hogy a Tengerdalnok, akit engedetlenségéért a hullámok nyeltek el, olyan szégyent hozott a királyi családra, hogy a Kilencedik Király súlyos tüdőzsugorodással ágynak esett, és levegőért küszködve kínhalált halt. Pusztulása a Tengerdalnok lelkén szárad.

Kilences Anya szünetet tart. Úgy nyel egyet, mintha valami a torkán akadt volna.

– Első Anyának köszönhetjük, hogy az áruló természet nem öröklődött. A Tengerdalnok jó családba született, tőle pedig a Királynőgyermek származik, egy erélyes uralkodó, aki tudja, hogy Blightváros törvényeit be kell tartani.

Egy királynő. Királynőgyermek. Róla most hallok először.

Felnézek a Tengerdalnokra. Az ember azt várná, az arca maga az elsőrnyedés, de a szemében valami más tükröződik. Tudom, és mindig is tudtam, mi az: örömmel halt meg az éneklésért. Tudta, hogy a tenger el fogja

vinni, ha énekel. Mégis hallatta a hangját. A szívem mártollak susogásával telik meg.

Olyan lelkesen bámulom az arcát – egyre csak bámulom, és határozottan nem gondolok kerítésfalakra, kőfűrűlyákra meg sötét szemű gazdákra –, hogy menthetetlenül kiszalad a számon egy kérdés.

– Miért véste Kilences Anya harciasra a szemedet?

A Máslánnyok eddigre szétszóródtak a Fogas sétányon, de tudom, hogy Kilences Anya meghallotta.

Elkapja a jobb kezemet, mintha satuba fogná. Felordítva próbálom kirántani, de csak még jobban szorítja eleve fájós ujjaimat. Szoknyája redői közül facsipeszt vesz elő, olyan hajlottat, mint egy törött madárcsőr.

A csipesszel kitepi a hüvelykujjam körmét.

Zihálva térdre rogyok. Nemcsak a kezem fáj, de az egész testem, a hajam tövétől görcsösen begörcbített lábujjaimig mindenem ég, ég, ég.

Ilyen még sosem fordult elő. Kilences Anya megütött azért, mert kinyitottam a számat, véresre vert, mert nem tudtam csillogtatni, de eddig semmimet sem tépte ki.

Szeretném megkérdezni, miért tette, de már tudom a választ. A kérdés eleve magában hordozza a feleletet, ahogy egy főtt szárnyastojás belsejében rejlik a sárgája.

Azért tette, mert gyűlöli a Tengerdalnokot.

Azért tette, mert gyűlöl engem.